

Géczi János

Címtelen

*Antik jelen
ami múlt – a jelenhez vándorol
a tegnapi kéz a maihoz ér
mint Istenhez égő csipkebokor.
S lesz Isten és lesz égő csipkebokor.*

*A lusta higanyban tékozló fémfény
mondatoktól sűrű a vidék:
karjában harcos holt harcostársát tartja
mint Odüsszeiája minden hexameterét
Homérosz: teljes önmagát
s a sziklarésben a selyemkaftánú pipacsot.*

*Antik jelen: ezüst és vér – és örök
hiába törik szét sorokba e
hol menny hol pokol vidék
fények szakadnak a zúgó mélybe
sötétség rombolja saját egét
egymásba olvad minden képmás.
Annyi szó kezdte el mondani magát
formálja meg végül egy-nevét.*

Az éjjeli lepke

*Az éjjeli lepke mint haiku a cseresnyéskertben
magányos. Rezgő szárnyain a pokol jelei:
szír ákombákomp lópatkó koponya
a rózsaszín kettős folt körül. A gyümölcsszag
amelyet a villanykörte áraszt vonzotta
a hatvan wattos világ és a fegyelmezett árnyék
amely a szoba padlóján – hű kutyaként – elhever.
Torpedó: belemerül a langy perche
és szétrobbantja.
Szavak cintámyérjai s egy szziromszilánk
a jelenlét peremén innen: a lepke és az izzó
párbeszédében a néma fénylakók. Nem tudom mi
volt s nem ami lesz. Odaát harmadnapos éj
és az intarziás sötétség recsegő kerítése.
Odaát kén- és foszforszívű gyümölcsös
amelyet majd fölgyújt a reggel.*